

BARREDA, SUSANNA (activista)

I ens vam conèixer a la Crida a la solidaritat. Aquell moviment que als anys vuitanta va trencar tants motlles i va crear escola.

Tanta que, a part dels ganàpies que pencaven com bèsties i feien accions, algú hi va crear un grup de joves, perquè aquests poguessin participar –en la seva mesura– d’una lluita per una cultura, una llengua, unes idees.

I tu recordes aquells temps com si els colors fossin esmorteïts, potser perquè han passat molts anys, potser perquè les coses eren més difícils del que ens imaginàvem. I nosaltres érem joves, potser massa per tanta intensitat. Perquè els detinguts queien a cabassos, i les citacions judicials constants, i la por massa present.

Com aquell dia que algú amb la cara tapada va entrar al local amb una pistola, va fer fora els “cridaires” que hi havia treballant i hi va deixar un artefacte. L’explosió va enfonsar mig sostre i ho va rebentar tot. No va quedar res.

Però entre el seny i la rauxa tots continuàvem endavant, potser per inconsciència, qui sap pel simple sentit comú en la coherència de creure en tot allò que fèiem.

I recordes especialment aquells campaments d’estiu al Pallars, amb tots els joves. I fèiem excursions, xerrades i tallers de no-violència... I ens esborràvem la por i els inputs tan negatius d’aquell entorn que no era tan lluny d’aquella dictadura de més de quaranta anys.

I una tarda ens vam asseure a la vora del riu després d’haver rentat els plats i tota la intendència dels camps. I parlàvem del futur, perquè el passat ens semblava tan llunyà...

Perquè quan més intensa és la lluita més fonda es forja l’amistat, com si cada moment s’esdevingués una mena de joc de màgia, contes sense fades que fèiem realitat.

Però tot allò era més dur del que ens pensàvem, i la vida continuava, i aquell moviment anomenat CRIDA A LA SOLIDARITAT que tanta feina va fer, també un dia se’l va emportar la riuada de la història. I no ens vam tornar a veure.

Fins ara que han passat trenta anys, ni més ni menys. I un dia aixeques la mirada, i la veus una altra vegada, amb els mateixos cabells tan castanys, aquells ulls com agulles, baixeta i entranyable, com si no haguessin passat ni cinc minuts des d’aquelles estones viscudes a les portes de les comissaries de la policia espanyola esperant la sortida dels detinguts, d’aquells moments de silenci a les muntanyes esperant les estrelles o la lluna plena.

I te la mires embadocat, i no ha canviat gens, serena, tranquil·la i somrient, aixecant el puny encara. Perquè el seu company Jordi és a la presó.

I no goses apropar-t’hi. Potser perquè et fa vergonya tot aquest temps que hem passat sense veure’ns. O perquè malgrat li passes dos pams no et saps a l’alçada de la seva dignitat i el seu saber estar.

Presoners tancats en una presó d’Espanya en mig de dictadures que no van marxar mai.

Rius de tendresa que fan massa mal. Barrots de ferro colat que un dia torçarem.